

فضاهای اقامتی در پیست اسکی دیزین

بالابرها، اسکی بازها را تا بالاترین نقاط پیست می‌رسانند

سیروس جعفری، سال‌ها مدیر فنی پیست اسکی دیزین بوده است

دارد که آن را کاخ خاندان پهلوی می‌دانند اما امکان بازدید گردشگران از این کاخ وجود ندارد. دیزین از آذرماه تا آخر فروردین برف‌گیر بوده و دمای آن از مثبت ۲۰ درجه در تابستان تا منفی ۲۰ درجه در زمستان متغییر است. دیزین در تابستان هم پذیرای اسکی‌بازان چمن است. دوچرخه‌سواران، اسب‌سواران و کوهنوردان در تابستان هم راهی این منطقه می‌شوند. زمین فوتبال و تنیس و والیبال هم در تابستان دیزین برقرار است. آن‌هایی که علاقه دارند و پولی هم در جیب، تابستان یک یا دو شب در هتل‌ها یا شله‌ها اقامت می‌کنند و از این تفریحات لذت می‌برند. جشنواره گل و گیاه هم آخر خرداد در این منطقه برپاست. محلی‌ها می‌گویند نه تنها مردم دیزین بلکه مردم جاده چالوس هم از قبل رونق پیست دیزین سفره‌شان پر خیر و برکت است.

● دیزینی‌ها المپیک هم رفته‌اند

«سیروس جعفری» که چند دوره عضو کمیته مربیان فدراسیون اسکی و مدیر فنی پیست اسکی دیزین بوده و سهیل و سبا فرزندانش هم عضو تیم ملی اسکی کوهستان هستند، می‌گوید: «از هر سنی و هر جنسیتی می‌تواند اسکی کند. از کودک چهار ساله تا سالخوردگان ۸۰ ساله. من چند سال پیش دچار بیماری شدم. پزشک معالجم ۷۰ سال داشت. برای قدرانی او را به پیست دعوت کردم. او این قدر علاقه‌مند شد که اسکی یاد گرفت و ادامه داد. حتی معلولان هم می‌توانند اسکی کنند». او بیشتر نگران اسکی‌بازانی است که وارد مناطق ممنوعه می‌شوند؛ کسانی که برای اسکی به دیزین سفر می‌کنند به علائم هشداردهنده توجه نمایند و مطلقاً به قسمت‌های ممنوعه ورود پیدا نکنند تا دچار حادثه نشود چرا که تا امداد و نجات از کرج بیاید یا هلال احمر در محل حادثه مستقر شود، این محلی‌ها هستند که جانشان را برای نجات آن‌ها به خطر می‌اندازند».

او می‌گوید: «اسکی‌بازان دیزینی حتی المپیک هم رفته‌اند. خانم‌های دیزین جزو قهرمانان اسکی المپیک هستند».

به گفته جعفری، دیزینی‌ها قدیم‌ترها خود را با «اتو توکل» از دیزین به کرج می‌رساندند و آذوقه خود را تهیه می‌کردند و راهی ولایت‌رود می‌شدند. آن وقت‌ها که هیچ جابجایی برق نداشت ولایت‌رود از رودبار قصران به دلیل وجود همین معادن زغال سنگ برق می‌گرفت. البته پیش از آنکه برق به محله بیاید، یکی از بومی‌ها دو ژنراتور برق برای دیزین خریده بود.

سیر کوهی و والک در این منطقه هم زیاد دیده می‌شود. جعفری توضیح می‌دهد: دیزینی‌ها با سبزی مخصوص خود «گُرزنگ» که گیاهی کوهی و معطر با برگ‌های ریز مانند برگ‌های جعفری و گل‌های با ساقه بلند و زرد رنگ است آتش مخصوصی درست می‌کنند. این سبزی تلخ است و پس از پخت آتش آن را باید با دوغ یا ماست خورد. کل، شغال، گرج، روباه، خرگوش، قوچ، میش، بز کوهی، گراز، خرس، کبک و قرقاول هم از جمله جانورانی هستند که در دامان کوه‌ها زندگی می‌کنند و محیط‌بانان از آن‌ها محافظت می‌نمایند. در بالادست دیزین و در دل کوه‌ها، سرچشمه آبی است که به سد کرج می‌ریزد و دو شعبه اصلی رود کرج را تشکیل می‌دهد؛ «وارنگه‌رود» و «ولایت‌رود» که از کوه‌های «کلون بستک» و «پی‌کمر» سرچشمه می‌گیرند و کوهنوردان برای دیدن چشمه و رفتن به شمشک به آن سر می‌زنند.

● چوب اسکی‌های حاج عبدالله

می‌گویند آلمانی‌هایی که برای ساختن راه‌آهن ملی به ایران آمده بودند، با رسیدن زمستان به دامنه‌های البرز می‌رفتند و در آنجا تورهای اسکی برگزار می‌کردند. همچنین ایرانی‌های تحصیلکرده در خارج از ایران (عمدتاً فرانسه و سوئیس) هم به این کار علاقه داشتند.

سال‌های ۴۲ تا ۴۶ با توجه به برف‌گیر بودن منطقه دیزین تصمیم گرفته می‌شود پیست اسکی در این منطقه ایجاد شود. سرانجام نخستین دستگاه‌های بالابر در سال ۱۳۴۸ در دیزین نصب و بهره‌برداری می‌شود. به مرور چهار تله کابین، دو تله سیژ، ۹ تله اسکی بشقابی و یک تله اسکی چکشی به امکانات این پیست اضافه می‌شود. در واقع پیست دیزین پس از انقلاب تغییر چندانی نمی‌کند. البته با واگذاری آن به شرکت‌های خصوصی دو دستگاه بالابر به سیستم‌های قبلی افزوده می‌شود. پیست اسکی دیزین نخستین پیست اسکی در ایران است که از طرف فدراسیون جهانی اسکی برای برگزاری مسابقات رسمی تأیید شد و عنوان بین‌المللی به خود گرفت.

نخستین محل اسکی ایران، تپه‌های «تلو» بود؛ حوالی سال ۱۳۱۷ و پس از آن منطقه «حاجی‌آباد» پشت خط الرأس قله توجال به‌طرف «اوشان» محل اسکی شد. نخستین دستگاه بالابر ۲۹ دی‌ماه سال ۱۳۲۹ در پیست اسکی تلو نصب شد و پس از سه سال به علت کم‌برفی منطقه تلو به منطقه «آبعلی» منتقل شد. آبعلی در سال ۱۳۳۲ دارای دستگاه‌های بالابر شد.

می‌گویند حتی سربازان آمریکایی که در سال‌های ۱۹۴۳ تا ۱۹۴۴ و طی جنگ جهانی از ایران عبور می‌کردند، برای اسکی به تلو می‌رفتند. در آن زمان وسایل حمل و نقل به صورت امروز وجود نداشت و اسکی‌بازان یا مردم عادی باید به محلی در مرکز شهر (میدان بهارستان فعلی) می‌رفتند تا از آنجا با مینی‌بوس به «لشکرک» بروند. جالب است بدانید نخستین کارگاه اسکی‌سازی به‌صورت انبوه در خیابان شمالی دادگستری به‌نام «اتحاد» متعلق به مرحوم «حاج عبدالله» بود که از سال ۱۳۲۰ اسکی می‌ساخت اما از آنجا که کیفیت اسکی‌هایش نمی‌توانست با نمونه خارجی برابری کند، این کارگاه تعطیل شد.

● از مثبت ۲۰ درجه تا منفی ۲۰ درجه

به دیزین بازگردیم. از زمان تأسیس پیست، زندگی مردمان روستای هزارساله ولایت‌رود تغییر کرده است. آن‌ها به جای معدن زغال سنگ گاجره از سال ۱۳۴۸ در پیست اسکی دیزین، تله کابین‌ها، بالابرها و هتل‌های گاجره و دیزین مشغول به کار شده‌اند. حتی پسران آن‌ها جایگزین پدران می‌شوند و این قضیه تا به امروز هم ادامه دارد و بیشتر کودکان و جوانان این منطقه اسکی‌بازند. معدن گاجره از سال ۵۸ تعطیل شده است.

پیست دیزین دو هتل به نام‌های هتل یک و هتل ۲ و ۱۹ شله (ویلاهای چوبی با سقف‌های قرمز و آبی و سبز) و پنج رستوران با امکانات کامل دارد.

در ورودی منطقه پیست، یکسری مغازه هست که وسایل اسکی را اجاره می‌دهند. در واقع کسانی که نمی‌توانند وسایل اسکی بخرند می‌توانند با پرداخت مبلغی این وسایل را اجاره کنند. یادتان باشد در این پیست نمی‌توانید با خود تیوپ بیاورید.

وقتی در دیزین سوار تله کابین می‌شوید، سمت چپ قله یک ساختمان وجود

در ورودی منطقه پیست، یکسری مغازه هست که وسایل اسکی را اجاره می‌دهند. در واقع کسانی که نمی‌توانند وسایل اسکی بخرند می‌توانند با پرداخت مبلغی این وسایل را اجاره کنند